

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

510Ν

Ἡ Μπεττίνα μόλις κατορθώνει νὰ βασιλεύσῃ τὸ βάρος του. Ὁ Βασιλεῖ-ἀδης καὶ ὁ Φέρμιος τὴν υποβαστά-ζουν γιὰ τὴν φοβὸν πὺς θὰ πέσῃ. Τὴν τραγικὸν, τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἀγκά-λιασμα τῶν δυὸ ἐρωτευμένων ! Ποιὰ φαντασία ἀνθρώπινη θὰ μπο-ροῦσε νὰ συλλάβῃ μιὰ τέτοια εἰκό-να, ποῦ τόσο ἀλύπητα ἐφιλοτέχνη-σε ἡ μοῖρα;

Ὁ Βασιλεῖἀδης καὶ ὁ Φέρμιος παρακολουθοῦσαν σιωπηλοὶ καὶ ἐσ-ταπνιγόντες τὰ δάκρυά των τὴν τραγικὴν ἐκείνην ὁκνην, ἕως ὅτου ὁ Βιζυηνὸς ἀποσιπῶθηκε μόνος ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγαπημένης του καὶ τοὺς ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτοὺς τὸν ἕνα ὑστερᾷ ἀπ' τὸν ἄλλον με-τὴν ἐρώτησι:

— Καὶ σὺ ἐδῶ; ... Καὶ σὺ ἐδῶ;

Ἦταν ἐκεῖνον, ἀπὸ τῆς λίαν σπιν-γρῆς τῆς ἀναλαμπῆς τοῦ λογικοῦ τοῦ ποῦ εἶχε κάθε τόσο ὁ ποιητής. Τοὺς ἐκάλεσε νὰ καθίσουν σ' ἕ-να ἀπὸ τοὺς πάνκους τοὺς τοποθε-τημένους στὸν κήπον κ' ἐκάθισαν πράγματι. Ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Βασι-λεῖἀδης ἐδῶσαν στὴν μέση τὸν ποιητή.

— Κάτι σοῦ λέγω φυλαγμένο, ἦταν οἱ πρῶτες λέξεις τοῦ Βιζυνοῦ, στὸν Βασιλεῖἀδην.

Καὶ ἐθῶλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέ-πη του ἕνα κομμάτι χαρτί.

— Εἶνε ἕνα νέο τραγοῦδι μου. Τὸ ἔγραψα χθές.

Ὁ Βασιλεῖἀδης ποῦ εἶχε ἀκόμη στὸ νοῦ του τὴν τραγικὴν ἐντύπωσι ἀπὸ τοὺς ἀσυνάρτητους στίχους τοῦ ποιητοῦ ποῦ βρῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τρελλοκομείου, ἐ-πῆρε τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ καὶ θέλοντας ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸ διαβά-σῃ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του λέγον-τας:

— Θὰ τὸ διαβάσομε ἔπειτα. Τῶ-ρα προέχει νὰ σὲ ἴδωμε.

Ὁ ποιητὴς ἐδείξε πὺς δυσаре-στήθηκε, ἀλλὰ δὲν διεμαρτυρήθη.

— Ὅπως θέλεις, εἶπε.

Ἐνας νέος ψῆλος καὶ ἀδύνατος ἕως 28 χρόνων ἐπέρασε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ τοὺς, ἐφο-ροῦσε ἀνοιχτὰ γκοῖζα ρούχα καὶ ναυτικὸ καπέλλο. Δὲν τοὺς ἐπρόσε-ξε καν' κ' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἀν-

θρώπου βυθισμένου σὲ σκέψεις.

— Τὸν βλέπεις αὐτόν; Εἶπεν ὁ Βιζυηνὸς στὸν Βασιλεῖἀδην. Εἶνε συ-νάδελφός σου. Ἐχει σπουδάσει νευρολόγος στὸ Παρίσι, ξέρει πολ-λά πράγματα, ἀλλὰ πρὸς πολὺ ξέρει πολὺ καλὰ νὰ τρώγῃ. Καταβροχθί-ζει σὰν γλάρος. Εἶνε καλὴ ἡ συν-τροφιὰ του, μὰ ὅχι ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐν τῷ μεταξῷ ἐξηκολού-θησε τὸν δρόμον του ὡς ἕνα σημεῖο τοῦ κήπου ποῦ ἐκατέρωθεν του ἦ-σαν χτισμένα μικρὰ σπιτάκια, ἕνα ἕνα, ἕως παραπηγμάτων, προωρισμέ-νων θεοῖα γιὰ τὴν στέγασι τῶν ἀ-ποτῶν ἐργαζομένων τοῦ ἰδρύματος. Ἐσάσθηκε ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρον, καὶ εἶπε καὶ περίμενε. Σὲ λίαν ἐβλῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ κλονισμένη νέα καὶ ὠραιότατη κόρη. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα στρίποδο ζωγραφικῆς, ἕνα σκαμνά-κι, ἕνα τελάρο καὶ μιὰ θεσμη πινέ-λων καὶ χρωμάτων. Ἐφοροῦσε με-γάλο πλατύγυρον καπέλλο ἐνῶ τὰ μαλλιά της ζέπλεκα ἀπλώνονταν κάτω ἀπ' αὐτὸ ἐπάνω στοὺς ὤμους της. Ἐμοιάζε πραγματικὴ ἀμαζό-να.

Ὁ νέος ἐπῆρε μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματά της κ' ἐβάδισαν μαζὶ λί-γα ἀκόμη βήματα σὲ μιὰ σκιάδα. Ἡ νέα ἐτακτοποίησε ἀμέσως τὰ εργα-λεῖα της καὶ ἐθυθίσθηκε σὰν ἀφη-ρημένη στὴν ἀπόλαυσι τῆς πραγμα-τικῆς θαυμασίας θέας, ποῦ ἀπλωνό-ταν κάτω μακρὰ πρὸς τὸν Σαρ-ωνικό. Ὁ νέος τὴν ἐπλησίασε πάλι, καὶ ἐφάνηκε νὰ τῆς εἶπε, δὲν ἐ-πῆρε ὅμως ἀπάντησι καὶ ἀπομα-κρύνθηκε.

Ἡ ὠραία κόρη ἔμεινε μερικὰ λε-πτὰ τῆς ὥρας ἀκίνητη. Ἐπειτα ξα-φνικά, ἐτράθηξε μερικὲς πινελιές ἐπάνω στὸ τελάρο της ὅπως - ὅπως καὶ ἐντελῶς εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ἀκατάστατα ἐκεῖνα μουντζουρώμα-τα ποῦ ἀπέδωκε, ἐγύρισε πρὸς τὸν νέον σύνδοδόν της καὶ γελῶσα τὸν ἐχαιρέτισε με θερμὴν χειραφίαν σὰν νὰ τὸν ἐβλεπε πρῶτη φορά!

Ὁ Βασιλεῖἀδης ἐπρότεινε στὸν Βιζυηνὸ νὰ πλησιάσουν τοὺς δυὸ ἐ-κείνους νέους.

— Καὶ σκεπτόμουν νὰ σὰς τὸ προ-τείνω! Εἶπεν ὁ Βιζυηνός. Εἶνε οἱ μόνοι φίλοι μου ἐδῶ μέσα.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἐσπώθησαν ὅλοι. Ἡ Μπεττίνα τοὺς ἀκολουθῆσε μηχανικά. Τὶ ἐνδὶ σφερόταν αὐτὴ γιὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτὴ, μέσ' τὴν ψυχὴ της, μέσ' τὴν σκέψι της, μέσ' αὐτὰ μάτια της, δὲν εἶχε παρὰ τὸ Βιζυινό. Κι' αὐτὸν ἀκολουθοῦσε ἄρα, αὐτὸν, ποὺ ἀδιάφορος ὕστερ' ἀπ' τὴν πρώτη ἐκρηκτικὴν χαρὰς ποὺ τὴν εἶδε, δὲν ἐπρόσθετε κἀν τὴν παρουσίᾳ της.

Ἐφθασαν στὸ ζευγάρι τῆς καλλιτέχνης καὶ τοῦ νεαροῦ γιατροῦ. Ὁ Βιζυινὸς παρουσίασε στὴν ἡμέρα κέρη μόνον τὸν Βασιλεῖδην.

— Εἶναι ὁ καλλίτερός μου φίλος,

Φῶτ. Ζαΐμης, Γεν. Γραμματεὺς Παν. Λιάκης, σύμβουλοι Παν. Μπελώνης, Δημ. Χειμάρης, Γερ. Γαλιατσῶτος, Παν. Ἀστυπάρη, Ἄθαν. Μαρῶτος, Ἰωάν. Λάλας, Ἄν. Περιμενης καὶ Θωμ. Κουτσοδημήτρης. Καὶ ἡ ἔνδοξος πολυτέκνων Πειραιῶς δὲν ὕστερεῖ καὶ εἰς τὰ ἄλλα καθήκοντά της. Οὕτω χθὲς τὴν ἐσπέραν προσκλήσει τοῦ Προέδρου κ. Παντελάκη συνήλθε εἰς ἑκτακτὸν συνεδρίαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως καὶ ἐνέκρινε ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πολυτέκνων Πειραιῶς, πρὸς τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» διὰ τοὺς ἀγῶνας του. Ἐν τῷ ψήφισματι γίνεται μνεία ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μας κ. Ν. Π. Εὐστρατίου, ὑπῆρξε πάντοτε ἠθικὸς προστάτης τῆς πολυτεχνικῆς τάξεως, καθ' ὅσον καὶ ὡς Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἑλληνικὴ» ὑπερημύνθη μετὰ ἐξαιρετικῆς ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν πολυτεχνικῶν δικαίων.

Ἐξ ἄλλου ἡ διοίκησις τῆς Ἀνωτάτης Πανελληνικῆς Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων κατὰ τὴν χθεσινήν συνεδρίαν αὐτῆς ἠσχολήθη ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων προκείμενοι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς δευτέρας νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἀρμοδίους ὑπουργούς. Κατὰ τὴν χθεσινήν συνεδρίαν ἐγένετο λεπτομερειακὴ συζήτησις ἐπὶ τῶν κατωθιῶν θεμάτων:

1) Ἡ ἰδιότης τῶν πολυτέκνων. 2) Βιβλιόριον πολυτέκνου. 3) Ἐκπαιδευτικαὶ διευκολύνσεις. 4) Καθορισμὸς ἀπόρων καὶ μὴ. 5) Νοσοκομειακὴ καὶ ἰατρικὴ περίθαλψις. 6) Ἐκπτώσις φαρμάκων. 7) Στρατολογικόν. 8) Λαϊκὴ κατοικία. 9) Ἐκπτώσις δικαστικῶν ἐξόδων. 10) Φορολογικαὶ διευκολύνσεις. 11) Προστασία ὑπαλλήλων καὶ πλεονεκτήματα ὑπὲρ τῶν παιδιῶν τῶν πολυτέκνων, καὶ 12) Συγκοινωνιακαὶ διευκολύνσεις. Ἐπὶ ὅλων τούτων τῶν αἰτημάτων ἡ Διοίκησις τῆς Συνομοσπονδίας καθ' ὁμόφωνον γνώμην ἔδωκε ἐντολήν εἰς τὸν Γενικὸν Πρόεδρον καὶ τὸν Γεν. Γραμματέα κ. κ. Δεστούνην καὶ Μιλιαράνη, ὅπως ἐν λευκῷ χειρισθοῦν μετὰ τῶν οικείων ὑπουργῶν, τὰ τῆς εὐνοϊκῆς ἐπιλύσεως τῶν ὡς ἀνω αἰτημάτων. Ἀκολουθῶς ἡ Διοίκησις συνειργάσθη καὶ ἐπὶ ὀργανωτικοῦ ζητήματος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐθνικὴν δράσιν, ἀλλὰ περὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ κάμωμεν λόγον εἰς ἄλλο σημειωμὰ μας.

Κ. ΜΑΥΡΕΠΗΣ

.. Ελλ. Λύλλο..

Α. Δ. 1/11/36

εἶναι... Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ νοιώθει.

— Καὶ πῶς οἶός φαίνεται τὸ μέρος μας; Ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις τῆς καλλιτέχνης στὸν Βασιλεῖδην.

— Πραγματικὰ γοητευτικὸ, εἶπεν ὁ Βασιλεῖδης. Ἄλλως τε καὶ ἡ συντροφιά σας εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὥστε νὰ μετ' ἄλλῃ εὐχὴν τὴν τοποθεσία σὲ ἀκόμη γοητευτικώτερη.

— Ἀπλῶς εὐτυχῶς ὅτι βρεθήκαμε ἐμεῖς οἱ τρεῖς, εἶπεν ἡ καλλιτέχνης, δείχνοντες τὸν Βιζυινὸ καὶ τὸν γιατρό, στὴν πρώτη θέσι. Γιὰ δὲς ὅμως ἄκείνο τὸ πλῆθος τῆς δευτέρας θέσεως. Δὲν σοῦ φαίνεται φυσικὴ ἡ μίξις νευροσπάστων; Ἰδὲς ἐκεῖνον τὸν χονδρὸν καὶ καλοφορεμένον. Εἶνε μακράλης ἀπὸ τὴν Πάτρα. Σκέπτεται διαρκῶς, σὺν τῷ τὸν ἀσπαστοῦν τὰ βερβεσῆδια του. Δὲν τοῦ μίλησα ποτέ, ἀλλὰ μούρριξε βλέμμα περιφρόνησεως. Τὴν ἄξεστο! Μὰ γιὰ πέστε μου, δὲν μᾶς λυπᾶσθε ποὺ μᾶς ἐκλείσαν δίχως λόγο ἐδῶ μέσα, δίπλα σὲ μιά τέτοια ἀγέλη μίσους καὶ ἐχθρας; Εἰδοποιήσατε τὸν ἄνδρα μου, ὅς σας παρακαλῶ. Εἰδοποιήσατε τὸν ἄνδρα μου...

— Ναι, ναι. Καὶ τὸν πατέρα μου! Προσέθεσε παρεμβαίνων ὁ γιατρός.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄκουον ἀφωνοὶ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ διερωτῶνται ἀν ἔχουν νὰ κάμωσι μετὰ πραγματικὰ λογικοῦς ἀνδραγαθίας, ὅταν ἡ νέα ἐσυνένεσις.

— Κάθε μερὰ μοῦ ἀπαντοῦν ὅτι τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ἔρχεται καὶ ἐπὶ ἐπιτελοῦν γλυτώνων ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόλασιν, ἀλλὰ μάτια περιμένω. Μὰ τί θέλουν καὶ μὲ κρατοῦν; Τί θέλουν ἀπὸ μένα;

— Καὶ ἀπὸ μένα τί θέλουν; Παρανεδῆ πάλιν ὁ γιατρός.

— Μόνον ἐγὼ ξέρω τί θέλουν ἀπὸ μένα, εἶπεν ὁ Βιζυινός. Ἄ, τὸ ἔξερα πρὸ πολλοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἀνωγειζόμουν νὰ καταπολεμήσω ὅλες τὶς διαβολὰς καὶ τὶς πανίδες ποὺ μοῦ ἐσπῆναν. Ζητοῦσαν νὰ μὴ μοῦ δώσω τὴν τακτικὴν ἔδρα τῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιον. Αὐτὸ δὲν μ' ἐπέεραζε. Μὰ ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἔγραψα τὴν «Φιλοσοφία παρὰ Πλωτίνου» καὶ εἶδαν νὰ μεταφράζεται σ' ὅλες τὶς ξένες γλώσσας, ἀπὸ τότε μὲ ἐβλεπαν σὺν παρειακτῶ τῆς ἀθηναϊκῆς κινήσεως τῶν γραμμάτων...

Ἐστάθηκε λίγο σὺν νὰ ἀναπνεύσῃ, ἐνῶ ὅλοι ἐκρέμοντο ἀπ' τὰ κείλη του. Ἦταν στιγμήν τετραγώνης λογικῆς ἐκείνην τοῦ ποιητοῦ, στιγμὴ παραπόνου ἑνὸς μεγάλου ἀνθρώπου ποὺ πραγματικὰ εἶχε δοκιμάσει τὴν πίκρα τῆς ἀχαριστίας. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐσυνέχισε:

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΙΔΕΡΗ

Μαιευτικὴ-Γυναικολογικὴ
Καλοπέτρη 6, τηλ. 26-735

Δωμάτια πολυτελείας Α', Β'
καὶ Γ' θέσεως.

4/11/36 AB.

Ελληνική Μελλή

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

54^{ON}

Ένας πλατύς και ήχηρότατος γέ-
λως διέκοψε τόν νεαρόν «γιατρό».
Έγελωσε ο Βιζυηνός.

— Γιατί γελάτε; Διεμαρτυρήθη ο
γιατρός.

— Θα συνεχίσης ακόμη τὰ ένου-
νειδπητα και ύποσυνειδπητα ένώ; Ή-
ρώτισε ο Βιζυηνός.

Ο γιατρός έώπασε. Έκαμε
σκεπτικός δυό - τρείς γύρους κι έ-
πειτα στάθηκε για να ζαναρχήση
μέ σοβαρώτερο ύφος, άπερνού-
μενος στον Βιζυηνό:

— Κύριε ύψηγητά τής φιλάσφαας
του Πανεπιστημίου και ποιητά Βε-
ζυηνέ, λυπούμαι ότι με όλην τήν
εύφυϊαν και πολυμάθειάν σας άρ-
νεισθε να παραδεχθήτε τας νεώτε-
ρας τής ψυχολογίας έρεύνας, αι ο-
ποία κατέστησαν πλέον μαθηματι-
κά άλήθειαι.

Με τήν παρατήρησιν έκείνη, άρχι-
σε μιá άτελείωτος έπιστημονική συ-
ζήτησις μεταξύ του Βιζυηνού και
του γιατρού, τήν όποιαν διέκοψε τέ-
λος ή ώραία κόρη τής συντροφιάς
των.

— Κύριε γιατρέ και κύριε ποιητά
είπε, με εκτίσαστε με τας άνατομίας
και τας μελέτες σας. Το καλλίτερο
ψυχιατρείο είναι ή ποιησις, ο ρεμ-
βασμός, ο έρωσ. Μόνον αυτά γλυ-
καίνουν το σώμα, σταλάζουν δρο-
σιά στην καρδιά και κάνουν ύποφερ-
τόν τόν βίον.

Και άπευθυνομένη τώρα στον Βα-
σιλειάδη που με τήν Μπεττίνα και
τόν Φέρμπο παρακολουθούσαν ό-
λην αυτήν τήν συζήτησι δίκως να
ειπούν λέξι, προσέθεσε:

— Κύριε, ένώ θυμάμαι μιá στρο-
φή, για τήν όποιαν ώρισμένως ένδι-
αφέρεσθε.

Και ήρχισε να τραγουδάη:

«Σάν έβγη τὸ βράδυ τ' αστέρι τώχρὸ,
θυμῶσιν Νινέτα! ένώ καρτερῶ
τὴ δόλια σκιά σου στὸ δρόμο νά βγῆ,
νά φύγουμε, πρὶν μᾶς εὕρη ἢ αὐγῆ...»

— Είναι πολύ ώραία αυτή ή Βαρ-
καρόλα του Μέντελσον, είπε άφοῦ
τελείωσε τὸ τραγουδι της ή νεαρά
κόρη και δέν έχασε τίποτε με τήν
ώραία μετάφρασί της από τόν Βιζυ-
ηνό. *Ο, όταν σὰς συνέστησεν ο κ.
Βιζυηνός πρὸς ἐμὲ έθυμήθηκα ά-
μέως τὸ όνομά σας καθώς και τὸ

ὅτι εἶσθε ὁ βιογράφος του.

— Βιογράφος μου; Διέκοψεν ὁ Βι-
ζυηνός. Έγραφε πραγματικά για
μένα ώραίες άνοπισές ὁ Βασιλειά-
δης με τήν διαφορά μόνον πᾶς εἶ-
ναι καλογραμμένες. Νάντως εἶνε
άνοπισές!...

— Εἶσθε και ὁ δυό άκατάλληλοι
κριται ἐπὶ του προκειμένου, παρε-
τήρησεν ή καλλιτέχνις. Εἶμαι ὁμως
περιεργη κυρίε Βιζυηνέ να μάθω
πὸς ὁ κύριος Βασιλειάδης έμαθε
τούς παιδικούς σας έρωτας;

Ο Βιζυηνός, πρὶν άπάντησιν στήν
ερώτησι, έστράφη πρὸς τόν «για-
τρό».

— Κύριε Ιατρέ, εἶπεν, θ' άσχο-
ληθῶμε ὅπως βλέπετε με τόν έ-
ρώτα.

— Δέν σὰς άκολουθῶ σ' αυτό τὸ
θεμα, εἶπεν ὁ γιατρός και φεύγω.

— Γιατί; Ρώτισε ὁ Βιζυηνός. Ποιὸ
«ένώ» σας δυσσαρεστεῖται με τόν έ-
ρωτα; Το ένσυνειδπητον, τὸ ύποσυ-
νειδπητον ἢ κάτι άλλο; Και γιατί δέν
αναπτύσσετε περισσότερο τὸ «ένώ»
του έρωτος πρὸς μειώσιν του «έ-
γῶ» τής σκληροκαρδίας;

Ο γιατρός έπροσίμησε να φύγη,
άντι να δώρη όποιαδήποτε άπάντη-
σι.

— Στενοκέφαλος έπιστήμων! εἶ-
πεν ή καλλιτέχνις, παρακολουθών-
τας τον με τὸ βλέμμα της ν' άπο-
μακρύνεται.

Και άπνυθύνθη πάλιν στον Βασι-
λειάδη για να ρωτήσιν:

— Λοιπόν στο προκειμενον: Μπο-
ρῶ να μάθω από σας που έγράψατε
τήν βιογραφίαν του, αν ὁ φίλος
μας εἶχεν έρωτα;

Ο ποιητής άκουσε μ' ένα χαμό-
γελο στα χείλη τήν ερώτησι και θέ-
λοντας να μήν άπάντησιν αυτός έ-
στρεψε τὸ πρόσωπό του πρὸς τούς
τρεις φίλους του. Τα βλέμματά των
δισταυρώθησαν με τα βλέμματα
της Μπεττίνας. Αυτήν πραγματικά
ήθελε να κυττάξην; Ήταν τὸ βλέμ-
μα του ή άπάντησις στήν ερώτησι
της τρελλῆς καλλιτέχνιδος; Ποιὸς
ξέρει! Όμως ή Μπεττίνα έτσι τὸ
πῆρε κι' εδίαβασε σ' εκείνο τὸ
βλέμμα του τήν άπάντησι: «αν εἶ-
χα έρωτα; Αλλά τότε ποιὸς μ' έ-
στειλε σ' αυτήν εδῶ τήν κόλασι;
Ποιὸς άλλος από τόν έρωτα;...»

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Μπεττίνα ἀσυναισθήτως ἐκινήθηκε γιὰ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὸν ποιπτή, μὰ ἐκεῖνος σὰν φοβισμένος, ἐπλησίασε περισσότερο στὸν Βασιλειάδη, πού ἐκείνη τὴν στιγμή ἀπαντοῦσε στὴν ἐρώτησι τῆς τρελλῆς καλλιτέχνης:

— Κυρία, εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ ἄκουσα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸ ἄκουγα, θὰ τὸ ἐμάντευα ἀπὸ τὰ τριγούδια του. Ἄλλως τε γιὰ τοὺς ποιπτάς μιὰ Λάουρα ἢ μιὰ Βεατρίκη θὰ ὑπάρχει πάντοτε, γιὰ νὰ θερμαίνῃ τὴν ψυχὴ κανενὸς Πετράρχη ἢ κανενὸς Δάντη.

— Καὶ αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἐρωτα, εἶπεν ἡ ὡραία τρελλὴ καλλιτέχνης, ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλῃ ἀκόμη καὶ σήμερον; Αὐτὸν, τὸν ἐρωτα — προδότην;

Στὸ ἄκουσμα ἐκείνου τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ «προδότη» ἐρωτα, ἔστω καὶ ἀπ' τὰ χεῖλη μιᾶς τρελλῆς, ἡ Μπεττίνα ἐκλονίσθηκε σὰν νὰ τὴν κτύπησε μαχαιριά.

— Ἄ... Ὅχι!... ἠμπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ, κι' ἐπέσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Βασιλειάδη πού ἐγκαίρως τὴν εἶχε πλησιάσει, ἐνῶ νέοι λυγμοὶ τὴν ἔκαναν νὰ συγκλονίζεται ὀλόκληρη.

Ὅμως καὶ ὁ Βιζυηνὸς στὸ ἄκουσμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἐκείνου ἄλλαξε ὄψι καὶ κατάστασι. Κῦμα αἵματος ἀνέβηκε ἰσχυρὰ ἐπὶ τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἔκαμε καταπόρφυρο ἕνας ἀπότομος δὲ νευρικός κλονισμὸς διέτρεξε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ. Ὑστερα, ἀναλύθηκε κι' αὐτὸς ξαφνικὰ σὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα. Ἐκλαιγε ἀρκετὴ ὥρα σὰν παιδί στα χέρια τοῦ φέρμου πού εἶχε σπεύσει κοντὰ του, ὡς πού κάποια στιγμή, ἐ-

σῆκωσε τὸ πρόσωπό του κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀκόμη ἀπ' τὰ μάτια του, ἐκύτταζε τὴν Μπεττίνα ἀπαγγέλλοντας:

Μοῦ πέταξες ἀπ' τὰ κλαδιά
κι' ἀλλάζεις τὴν φωνά σου.
Στείλε μου πίσω τὴν καρδιά,
σοῦ στέλλω τὰ φιλιὰ σου.

Ἡ πέτρα πού κατακυλᾷ

... ..

Δὲν ἀκούσθηκαν οἱ παρακάτω στίχοι. Οἱ λυγμοὶ τοὺς ἐσκέπασαν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀπαγγέλλῃ, ὡς πού οἱ λυγμοὶ ὑπεχώρησαν, γιὰ νὰ ἀκουσθῇ καθαρά πάλι τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

«Ὅπου σταθῆς κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς,
θὰ θυμηθῆς ἐμένα.
Ὅποια καρδιά κι' ἂν ἀγαπᾶς
δὲν θὲ νὰ βρῆς ἐμένα...»

— Θθάνει... θθάνει!... Ἀκούσθηκε μέσα ἀπὸ λυγμοὺς καὶ σὰν φωνὴ ἀπὸ τάφο ἢ φωνὴ τῆς σπαρασσομένης ἀπὸ τὸν πόνο Μπεττίνας.

Ὁ, ἦταν πραγματικὰ μεγάλο καὶ πραγματικὰ δυσβάσταχτο τὸ μαρτύριο γιὰ τὴν ἀθῶα μικροῦλα, πού ἡ μοῖρα εἶχε διαλέξει γιὰ νὰ τὴν φορτώσῃ μὲ τὸν ρόλο τῆς πρώτης ἡρωίδος μιᾶς τόσο σπαρακτικῆς τραγωδίας. Σὰν πυρωμένο σίδηρο ἀγγίζαν στὴν ψυχὴ τῆς τῶν λόγια τοῦ ἀτυχοῦ ποιπτοῦ, σὰν φρικτὴ κατάρρα ἐφθάναν ὡς τὴν ἀκοή τῆς οἱ τελευταῖοι του στίχοι:

«Ὅπου σταθῆς, κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς
θὰ θυμηθῆς ἐμένα...»

... ..

— Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη, ἐπενέθη ἡ τρελλὴ καλλιτέχνης. Τὴν ἀγαπᾶς κι' ὅμως τὴν καταρριέσαι; **ΛΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.**

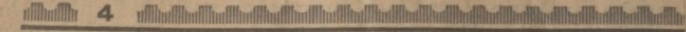
6/11/36
Ελληνική Μελισσι Α.Ο.

ΒΙΣΥΧΗΝΟΣ, Γ.

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ
Σ. Ἀκροπολίτη

57^{ON}

Ελληνική Μελισσι Α.Ο. 89ης 1936

4
ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

56^{ON}

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ; ἀποκρίθηκε μὲ παραφορὰ ὁ ποιητής, πού δὲν φαινόταν πιά νὰ προσέχει τὴν Μπεττινὰ. Ἄν τὴν ἀγαπῶ; Μὲ ρωτᾷς σήμερα ἂν τὴν ἀγαπῶ; Ἄλλὰ τί ἐνδιαφέρει πιά ἓνα νεκρόν, ἂν ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ ἢ ὄχι; Τί ἐνδιαφέρει τὸν ναυαγὸν, ἂν θὰ πᾶσῃ αὐριο ἢ τρικυμία καὶ θὰ γαλπνέψῃ ἢ θάλασσα;...

Τὸ φῶς πού εἶχε φωτίσει γιὰ λίγο τὴν συσκοτισμένη διάνοια τοῦ ποιητοῦ, φαινόταν ὅτι ἐδόθηκε μ' αὐτὲς τίς λέξεις, μ' αὐτὴν, τὴν πραγματικὰ τραγικὴν εἰκόνα, καὶ ὁ ποιητὴς συνέχισε πιά μὲ ἀσυνάρτησιες:

— Ὁ, ἀφίστε με, παρακαλῶ!... Μοῦ κλεψάν τὰ μέγαρα, τὰ πλοῦτι, τοὺς βαθμούς μου. Μὲ ἐγελοιοποίησαν ὅσο μπόρεσαν καὶ μ' ἐρρίζαν οἱ ἀνηλεεῖς ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κάσω τὸ γλυκύτερο φῶς τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ματιῶν μου. Εἶμαι πλέον πτώμα. Τὸ προαισθάνθηκα ἀπὸ καιρὸ... ἀπὸ πολὺν καιρὸ, σὺν προφήτης καὶ τὸ εἶπα μὲ τὸ «ὄνειρόν μου. Τὸ θυμῶσαι, Βασιλειάδην, τὸ «ὄνειρο»; Ὁ, σείς, κυρία — καὶ ἐστράφη τώρα πάλι πρὸς τὴν τρελλὴν καλλιτέχνηδα — τὸ ἔχετε ἀποσπῆσαι. Ἀπαγγεῖλατέ το, νὰ ἐλαφρύνετε τὴν ψυχὴ μου. Σᾶς παρακαλῶ... τὸ θέλω...

Βαθεῖα σιγὴ διαδέχθηκε τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Βιζυηνοῦ κι' ἀμέσως ἐπεῖτα ἀκούστηκε γλυκεῖα, χρωματισμένη μ' ἓνα βαθύ νόνο, ἢ φωνὴ τῆς τρελλῆς καλλιτέχνης, πού ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ πραγματικὰ προφητικὸ («ὄνειρο») τοῦ Βιζυηνοῦ:

«Ἐφές εἶδα στὸν ὕπνο μου
Ἐνα βαθύ ποτάμι,
— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
νὰ γίνῃ ἀληθινὸ;
Στὴν ὄχθη του στεκότανε
γνωστὸ μου παλληκάρι,
χλωμὸ σὺν τὸ φεγγάρι,
σὴ νύχτα σιγανό.

Ἄγέρας τὸ παράσπρωχνε
μὲ δύναμι μεγάλῃ,
σὺν νᾶθε νὰ τὸ βγάλῃ
ἀπ' τῆς ζωῆς τῆ μέση.
Καὶ τὸ νερό, π' ἀκόρταγα
τὰ πόδια του φιλοῦσε
θαρρεῖς τὸ προσκαλοῦσε
στ' ἀγκάλια του νὰ πέσῃ.

— Δὲν εἶν' ἀγέρας, σκέφθηκα,
καὶ σένα πού σὲ δέρνει,
ἢ ἀπελπισία σὲ παίρνει

κι' ἡ ἀπονία τοῦ κόσμου.
Κι' ἐκύθηκ' ἀπ' τὸν θάνατο
τὸν δύστυχο ν' ἀρπάξω...
Ὅμιέ, πρὶν ἢ προφθάσω,
ἐκάθηκ' ἀπ' ἐμπρὸς μου!

Στὰ ρέματα παράσκυφα,
νὰ τὸν εὐρῶ γυρεῶ,
στὰ ρέματα' ἀγναντεύω
τὸ λειψανὸ μ' ἄχνό!...
Ἐφές εἶδα στὸν ὕπνο μου
ἓνα βαθύ ποτάμι.
— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
νὰ γίν' ἀληθινὸ!

Ἐκλαίγει πᾶσι τὴν καλλιτέχνηδα ὅταν τελειώσε τὴν ἀπαγγελίαν. Καὶ ἔκλαιγαν πᾶσι τῆς ὄμοι ὅσοι τὴν ἀκούσαν. Μόνον ὁ Βιζυηνὸς εἶχε μείνει σὺν ἀπολιθωμένῳ κι' ἐπαπέλαβε μ' ἓνα μορρασμένο τραγικῆς εἰρωνείας τὸς δύο τελευταίους στίχους τοῦ:

— Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμῃ
Νὰ γίν' ἀληθινὸ!...

Δυσχερῆ κτύποι κουδουνιοῦ ἔδωκαν ἔρμα στὴν τραγικὴ ἐκείνη ἀγωνία τοῦ νόνου. Μὲ τοὺς κτύπους τοῦ κουδουνιοῦ, θόρυβος καὶ θαλαγγμός ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ διήλιανό μέρος τῶν τροφίμων τῆς δευτέρας θέσεως, πού σὺν κνηνημένοι ἀπὸ κάποια ἀόρατη δύναμη ἀρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ οἰκήματά τιν.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας νοσοκόμος ἐφθασε στὴν συντροφιά καὶ μὲ εὐγένεια ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις εἶχε τελειώσει.

Ὁ «γιατρός» διεμαρτυρήθη πρώτος.

— Ἐκτύπησε ἐνωρίς τὸ κουδοῦνι, ἐφῶναξε. Δὲν τὸ δεχομέθα. Δὲν τὸ υποφέρομεν!

Καὶ ἔτρεξε στὸν τοῖχο πού ἐχώριζε τὸν κῆπο τῆς δευτέρας θέσεως, φωνάζων:

— Κύριοι, εἰς γραμμὴν! Κατὰ τετραδὰς εἰσελθετε. Σᾶς καλεῖ ὁ ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ἰατρός σας!

— Πᾶμε, εἶπε σιγανὰ στὴν Μπεττινὰ ὁ Βασιλειάδης.

Ἡ «καλλιτέχνης» ἐμάζευεν ἐν τῷ μεταξῷ τὰ καλλιτεχνικά της ἐργαλεῖα.

Ἡ Μπεττινὰ, ὑποθασταζομένη ἀπὸ τὸν Βασιλειάδη, ἐπλησίασε τὸν Βιζυηνό, τείνοντας τὸ κέρι γιὰ ἀποχαιρετισμό. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, μ' ὄλην τὴν προσπάθεια πού κατέβαλε γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεται.

Ὁ Βιζυηνὸς ἔκαμε κι' αὐτὸς δύο βήματα πρὸς τὴν Μπεττινὰ. Ἐπῆρε τὸ κέρι τῆς μέσ' στὰ δικά του. Τὸ καίδεψε, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του... Μιά στιγμή, τὸ παγερό καὶ ἀνέκφραστο τώρα πρόσωπό του, ἐπῆρε τὴν ἔκφρασι μίας φευγαλέας χαρᾶς. Μιά στιγμή μόνον...

Ἐστράφη ἐπεῖτα στὸν Βασιλειάδη.
— Θὰ μ' ἀφήσης ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

— Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, παρενέβη ὁ νοσοκόμος. Σὲ λιγάκι θὰ ἔρθουν πάλι.

— Σὲ μισὴ ὥρα, ἐπεβεβαίωσε ὁ Βασιλειάδης.

Ὁ Βιζυηνὸς ἐκίνησε περίλυπα τὸ κεφάλι λέγοντας:

— Τὰ ζέρω αὐτὰ... Δὲν φανταζομουν ὅμως πῶς θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς κι' ἐσοῦ. Μὰ δὲν ἔχεις οἶκτο λοιπόν; Ὅς πότε θὰ μὲ τυραννοῦν οἱ ἐχθροὶ μου;

Ἀρχισε πάλι νὰ παραφέρεται ὁ ποιητὴς καὶ ἐκρείσθηκε ἀρκετὴ ὥρα καὶ πολὺς κόπος γιὰ νὰ τὸν καμάρουν πάλι καὶ νὰ τὸν πείσουν ὅτι θὰ ξαναγύριζαν, γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσῃ νὰ φύγουν.

— Ἄς εἶνε κι' εἶται! εἶπεν ἐπὶ τελοῦς.

Καὶ δίχως νὰ προσθέσῃ οὔτε μιά λέξι ἄλλη, ὁ ποιητὴς ἀπομακρύνθηκε μὲ τόσο γρήγορο δῆμα, ὥστε μόλις κατῶρθυνε νὰ τὸν παρακολουθῇ ὁ νοσοκόμος του.

Ἄργα, ἀμίλητοι, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, σὺν νὰ γυρίζαν ἀπὸ τὴν κλεῖδα τοῦ πιδ ἀγαπημένου τους ἀνθρώπου, διεσχισαν τὸν κῆπο κι' ἐφθασαν στὴν ἐξώπορτα ὁ Βασιλειάδης, ὁ φέρμος καὶ ἡ Μπεττινὰ.

Κάποια στιγμή, ὁ Βασιλειάδης θυμήθηκε τὸ χειρόγραφο πού τοῦ ἔδωσε ὁ ποιητὴς. Τὸ πήρε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ζεχάσθηκε στὴν ἀνάγνωσί του. Ἡ Μπεττινὰ καὶ ὁ φέρμος οὔτε κἀν τὸν πρόσεξαν, ὡς ὅτου τὸν ἀκούσαν νὰ μονολογῇ:

— Τὸν δύστυχὸ! Πόσο ὡμορφα γράφει ἀκόμη...

— Εἶναι οἱ στίχοι πού σοῦ ἔδωσε; Τὸν ρώτησε ὁ φέρμος.

— Ναι. Ἐνα πραγματικὸ ἀριστοῦργημα.

Ἡ Μπεττινὰ δὲν ρώτησε τίποτε. Ἐγύρισε ἴονον καὶ ἐκάπταξε τὸν Βασιλειάδη. Ἦτολα ἄκείνος ἐμάντευσε τὴν παράκλησί τῆς. Καὶ τὸ ξαναδιάβασε ἡ γραφίζοντας ὅσο μπόρεσε καλλιτέρα τοὺς στίχους τοῦ τρελλοῦ ποιητοῦ:

Πάγει στὴ βρύσι
τ' ἀργὰ ἢ βλακοῦλα,
γιὰ νὰ γεμίσῃ
γλυκεῖα ξανθοῦλα
κρατεῖ στὰ χέρια
μικρὸ σταμνί,
πρᾶ τ' ἀστέρια
ὡσάν αὐτὰ ἀγνή.
Στενάζει ἐκεῖνος
— φωτιὰ ἢ παρθένα —
τὸ μάτι σὺν κῆνος
κρατεῖ στὰ κορμένα,
θολὴ ἢ ματιὰ τῆς
ἢ κόρη σκυψιτῆ
— κτυπᾷ ἢ καρδιά τῆς —
τὸν ὄρκο κρατεῖ.

— Πάντα τραγουδιστὴς τῆς ἀγάπης! Εἶπε μὲ θαυμασμό καὶ πόνο ὁ φέρμος, ἐνῶ ὁ Βασιλειάδης ἐδίπλωνε τὸ χειρόγραφο.

— Τῆς ἀγάπης! Εἶπε σιγανὰ ἡ Μπεττινὰ. Τῆς ἀγάπης... Τώρα τὴν γνώρισα κι' ἐγὼ!...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεται.

ΘΗΝΑΙ, Εξ. Μην. 58ον 994π

Τὰ μάτια της ἐγένευσαν πάλι με δάκρυα. Καί τὸ παράπονο ἔφθασε στὰ χεῖλη της:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη ;
 "Αμοιρὴ μικρούλα !... Αὐτὴ ἦταν πραγματικά ἡ ἀγάπη γι' αὐτήν, ἡ πρώτη καὶ τελευταία. Ἀγάπη, ποὺ τὴν ἔφερε σ' ἓνα δραματικὸ σφιχταγκάλισμα μετὸν θάνατο.....

Ἀγάπη !.....
 Κάπου ἄλλοῦ, τὶς ἴδιες ὥρες, σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν μιά κυρία ποὺ μόλις εἶχε φθάσει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἐφυλλομετροῦσε μέσα στὸ σαλόνι τὰ περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλα ἦσαν τῆς ἡμέρας, ἄλλα παλαιότερα. Σ' ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἐστάθηκε πιὸ πολὺ. Μιά φωτογραφία, ἓνας τίτλος, μιά περιγραφή... Βυθίζεται στὴν ἀνάγνωσι. Κι' ὅταν προχωρεῖ τὰ μάτια βουρκώνουν. Κι' ὅταν τελειώνει, τὰ δάκρυα κυλᾶνε ἀπὸ τὰ μάτια ἐπάνω στὴ σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Ἐνα μαντηλάκι δγαίνει διαστικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τὰ σκουπίζει. Ἐπειτα ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἀποτραβιέται σὲ μιά γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, καθεται στὴν πολυθρόνα, ἀπομονώνεται καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις.

Ἀγάπη !.....
 Κάποτε πολλὰ χρόνια πρὶν, εικοσιοχτὼ χρόνια, πρὶν, ἦταν κι' αὐτὴ ἓνα κοριτσόπουλο δεκαοχτὼ χρόνων. Ὀλόχρυσά μαλλιά, καὶ κατὰ μαυρά μάτια κι' ὅλα τὰ ἄλλα χαρίσματα μιᾶς πραγματικῆς ὠμορφιάς ἐπλαισιώναν τὰ ἄφθονα δῶρα τῆς νεότητος. Ναι... ναι, θυμᾶται, τώρα. Τὴν ἱερατικὴ σχολὴ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι της στὴν Κύπρο... Τὸν τολμηρὸ ρασσοφορεμένο νέο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ αισθανθῆ τοὺς πρώτους παλμοὺς τῆς ἀγάπης... Τὸ ἀλυσμόνητο βράδυ ποὺ τὸν εἶδε νὰ διασκελίζει τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του καὶ νὰ γλυαίτρῃ σ' ἓνα σχοινὶ γιὰ νὰ βγῆ στὸ δρόμο καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ της, γιὰ νὰ τὴν βεβαιώσῃ πὼς ἦταν ἡ πρώτη τοῦ ἀγάπη. Τὸ διάδημα τὴν ἄλλη μέρα τοῦ Μητροπολίτη στοὺς γονεῖς της. Τὸ ξεσῆκωμά της καὶ τὴν μεταφορὰ της ἀπὸ τότε στὴν Κωνσταντινούπολι κοντὰ σὲ μιά θεία της, ὅπου μεγάλωσε, ὅπου λησμόνησε τὴν πρώτην ἐκεῖνη ἐρωτικὴ περιπέτεια, καὶ ὅπου παντρεύτηκε. Ὁ, δὲν ἔχει ἀμφιβολία. Ὁ τολμηρὸς ρασσοφορεμέ-

νος νέος τῆς πρώτης ἀγάπης της, ἦταν αὐτός, ὁ Βιζυηνός, ὁ τρελλὸς ποιητῆς, ποὺ λίγο πρὶν ἐδιάβαζε στὸ περιοδικὸ τὸ δράμα του...

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ἐζήτησε ἓνα ἀμάξι. Ἐπέρασε ἀπὸ ἓναν ἀνθοπώλη, ἐπῆρε ἄφθονα λουλούδια στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ τὴν διεύθυνσι:

— Στὸ Δρομοκαίτειο...
 Ἡ βαρεῖα σιδερένια πόρτα τοῦ νεκροταφείου τῶν ζωντανῶν ἀνοίξε πάλι καὶ ὁ θυρωρὸς παρουσιάσθηκε.

— Αὐτὰ γιὰ τὸν ποιητὴ Βιζυηνό, εἶπεν ἡ κυρία, δίνοντας στὸν θυρωρὸ τὰ ἄνθη μ' ἓνα γράμμα της.

Καὶ ἔφυγε.
 Λίγο ἔπειτα, ὁ Βιζυηνός κρατῶντας στὴν ἀγκαλιὰ του τὰ ἄνθη τῆς εὐγενικῆς κυρίας, ἐδιάβαζε τὸ γράμμα της.

«Ἀγαπημένε μου ποιητῆ,
 Δέξου λίγα ἄνθη ἀπ' τὴν «Ξανθοῦλα» σου ποὺ αισθάνθηκε κοντὰ σου τοὺς πρώτους παλμοὺς τῆς ἀγάπης κάτω στὴν Κύπρο. Τὴν θυμᾶσαι; Θὰ τὴν θυμηθῆς τώρα; Ἐπέρασαν τόσα χρόνια! Καὶ ἡ «Ξανθοῦλα» σου ἐγέρασε. Ὅμως φυλάει πάντα στοργικὰ τὴν ἀνάμνησί σου καὶ μέσα ἀπ' τὴν καρδιά της σοῦ στέλνει τὶς θερμότερες εὐχὲς γιὰ τὴν ὑγεία σου».

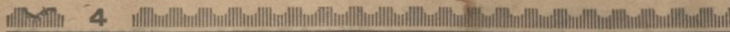
Ἐδιάβασε καὶ ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ ποιητῆς. Ναι, τὴν θυμᾶταν τώρα. Ναι, σὰν χθὲς εἶναι, ποὺ τὴν ἐπαίρναν ἓνα βραδάκι ἀπὸ τὸ σπίτι οἱ γονεῖς της καὶ τ' ἀδέρφια της κι' ἐξενητευόντο γιὰ νὰ λησμονηθῆ τὸ ἐρωτικὸ τους «σκάνδαλο», ἐνῶ αὐτὸς ὑποχρεωνόταν γιὰ τιμωρία νὰ τρώῃ σαράντα ἡμέρες ξερὸ ψωμί καὶ νὰ διαβάξῃ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα τὸ «μέγα ἀπόδειπνον» με ἑκατὸν πενήντα γονυκλιόεις κάθε βράδυ!

Ἀπλῶσε τὰ ἄνθη στὸν πάγκο ποὺ καθόταν; κι' αὐτὸς ὀρθιὸς τώρα τὰ κύτταζε, προσεκτικὰ, ἐρευνητικὰ σὰν νὰ τὰ ρωτοῦσε κάτι, σὰν νὰ περίμενε μιά ἀπάντησι ποὺ ὅμως δὲν τὴν ἐπαίρνε. Ἐπειτα, ἐκάθισε ξαφνικὰ ἀπέναντί τους κάτω στὸ χῶμα, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του χαρτί καὶ μολύβι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

11/11/36

Ελληνική Μελωδία Αθ.

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

59^{ΟΝ}

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ ὡραία κυρία ἔπαιρνε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς λίγα ἄνθη κι' ἕνα γράμμα. Τὰ ἄνθη, ἦσαν τὰ ἴδια πού εἶχε στείλει αὐτὴ στὸν Βιζυηνό! Τὸ γράμμα, δὲν ἦταν γράμμα. Ἦταν ἕνα τραγουδί του γι' ἀπάντησι, ἕνα τραγουδί πού θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριθεῖ ὡς «κύκνειον» τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ.

Τῆ Κυρία * * *

Διὸ λόγια φίλη ἀδελφὴ
διὰ τὴν πρότασί σου:
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν γραφή
τὸ ὄμοιο - πὰρ' το πῖσω!

Γιὰ τὸν σκοπὸ πού ἔννοεῖς,
εἶναι πολὺ μεγάλο:
Κρίμα στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς
τὸς' ἀρχοντιά νὰ βάλω!

Ἡέρασ' ἡ βρῦσ' ἡ καθορὴ
τὸ ρεῦμ' ἀπεξήρανε.
Μεῖναν οἱ βράχοι οἱ ἕστροι,
δὲν τοὺς ταιριάξουν τ' ἄνθη!

Ἄφου ὡς τώρα, μὴ σιγμὴ
δὲν καρτεροῦμαι ἀκόμα,
νὰ βάλω τὸ ἄνθος νὰ κοσμή
τοῦ τάφου μου τὸ κῆμα;

Θέ νὰ τὸ βροῦν ἕνα πουρνὸ
νὰ ποῦνε «Τὸν καυμένο!
Τὸν θανατῶνουν ζωντανό,
τὸν κλαῖν ἀποθαμμένο!»

Εἶχαν μιλήσει λοιπὸν τὰ λουλούδια πού ἀπλώσε ὁ ποιητὴς μπροστά του ὅταν ἔγραφε τοὺς στίχους του. Εἶχαν μιλήσει, κι' ἀντὶ γιὰ τὴν στοργὴ καὶ τὸν πόνο τῆς μακρινῆς νεανικῆς του ἀγάπης πού πραγματικὰ τοῦ ἔφερναν, ἔδωσαν στὴν ἀρρωστη σκέψι του τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ἀγάπη ἐκεῖνη ξαναγύριζε, πὼς ἡ «Ξανθοῦλα» τοῦ παλποῦ καιροῦ πού εἶχε ξελλογιασθῆ ἀπ' τὸ καλογεροπαῖδι τῆς Κύπρου ξαναρχῶταν στὴν ἀγκαλιά του, σὺντροφός του, γυναίκα του! Κι' ὁ ποιητὴς, ἔστειλε πῖσω τὰ ἄνθη καὶ ἀπέριπτε τὴν φανταστικὴν πρότασι πού τοῦ ἔφεραν! Ἄδιάφορο. Ἡ ἀρρωστημένη σκέψι δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ γράψῃ μονάχος του μετὰ τοὺς στίχους του, τὸν ἐπικηδεῖό του. Εἶναι περὶ «στὴν ἀκρὴ τῆς ζωῆς». Καὶ καλεῖ τὴν εὐγενική κυρία νὰ κάμῃ ἀκόμη λίγη ὑπομονή, γιὰ νὰ στείλῃ τὰ

ἄνθη τῆς στὸν τάφο του, στὸν τάφο τοῦ ἀνθρώπου πρὸ τὸν ἐθανάτωσαν ζωντανό γιὰ νὰ τὸν κλαῖνε ἀποθαμμένον!

Ἄγάπη!

Λίγα θερμὰ δάκρυα ἔδρεξαν τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ. Καὶ τ' ἄνθη του, ἀρῶθηκαν καὶ πετάχθηκαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Περνοῦν τὰ χρόνια τοῦ πόνου διὰ τῆς νὰ τὸν λιγοστεύουν. Τὸν δυναμῶν μόνον κάθε μέρα καὶ περισσότερο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ξεθε-
Περνοῦν αἰγὰ - αἰγὰ τὴν ζωὴ τῶν οὐδὸ δυστυχισμένων ἀνθρώπων, πού ἡ μοῖρα ἔκαλεσε νὰ πρωταγωνιστήσουν στὸ σπαρακτικώτερο δράμα τῆς. Κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο ὁ θάνατος στέλνει τὰ προμηνύματά του. Ὁ ποιητὴς; Εἶναι ἐρείπιο περὶ ὅστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ἐγκαθέρχεται στὸ τρελλοκομεῖο. Καὶ δὲν θορνεῖ καὶ δὲν ζητεῖ νὰ φύγῃ καὶ δὲν παραπονιέται. Ζητεῖ μόνον τὸν θάνατο καὶ μονάχα γι' αὐτὸν μιλάει στοὺς λίγους φίλους τοῦ τὸν ἐπισκέπτονται κάθε τόσο. Ἡ Μπεττίνα; Τὰ τρία χρόνια τοῦ πόνου δὲν ἐνίκησαν τὴν ὡμορφίαν της. Καὶ εἶνε γυναίκα τώρα, καὶ εἶναι ἡ πιὸ ὡμορφὴ γυναίκα τῆς Ἀθήνας καὶ εἶνε ἀκόμη ἡ δοξασιμένη καλλιτέχνις, ὅπως τὴν ἐπόθησε ὁ ποιητὴς. Ὅλοι στὴν Ἀθήνα τὸ ξέρουν τὸ δράμα τῆς καὶ ὅλοι τὴν ἀγαποῦν γι' αὐτὸ καὶ τὴν συμπονοῦν. Μονάχα ἡ θεῖα τέχνη τῆς τὴν παρηγορεῖ καὶ σ' αὐτὴν ἔχει δοθῆ ὀλόκληρη. Ὅλη τῆς τὴν ζωὴ τὴν ἔχει περιορίσει μέσα στὸ Ὁδεῖο καὶ τὴν ἔχει χαρίσει σὲς μαθητρίεσ τῆς. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶναι καθηγήτρια περὶ... Γύρω τῆς, ἕνας κόσμος ὀλόκληρος τῆς χαρίζει τὸν θαυμασμό του καὶ τὴν ἀγάπη του. Τὶ νὰ τὸν κάμῃ; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς. Ἀγατῖαι ἕνα νεκρόν. Μόνον ὁ τάφος θὰ τῆς τὸν χαρίσῃ. Ποιὸς ἄλλος;

ΛΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Κάποτε έγινε μία απόπειρα για ν' αποσπασθῆ ἡ Μπεττίνα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ πόνου. Σήμερα, δὲν θυμᾶται ἴσως κανέναν τὸν πάμπλουτο γερμανοέλληνα φούγγ. Νέος τότε, ἦταν ὁ περιζήτητος φίλος τῶν σαλονιῶν τῆς Ἀθήνας. Νέος τότε, ἀγάπησε τὴν Μπεττίνα. Τί τύχη! Τὴν ζήτησε ἀπ' τοὺς δικούς της. Ποιὸς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ πῆ τῆς Μπεττίνας; Ἡ ἀρνησις της ἦταν ἐκ τῶν προτέρων βεβαία. Ἀνέλαβε ὡς τόσο νὰ κάμῃ τὴν πρότασι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Ζαλοκώστα καὶ ἐδιάλεξε γι' αὐτὸ τὴν ἡμέρα τῶν γεννεθλιῶν της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, 24 Ἰουλίου 1895, ὅλοι ἐπροσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Ὁ ποιητὴς δὲν ἐγγέμισαν μὲ ἄνθη καὶ τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα ἐγγέμισαν μὲ δῶρα. Καὶ ὅταν πρὸς τὸ βράδυ φίλες καὶ μαθήτριες τῆς Μπεττίνας εἶχαν κάμει χαρούμενες τὶς ὥρες, ἡ Βίτω Ζαλοκώστα, μαζί μὲ τὸν ποιητὴ ἀδελφὸ της Εὐγένιο, ἔκαμαν στὴν Μπεττίνα τὴν πρότασι.

—Θὰ εἶσαι πραγματικῶς εὐτυχισμένη μαζί του, εἶπε ἡ Βίτω. Θὰ φύγεις ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο στὴ Γερμανία. Ὡς πού νὰ λησμονήσῃς...

Ἡ Μπεττίνα ἀκούγε μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, κι' ἐπῆρε μόνο τὴν τελευταία φράσι τῆς Ζαλοκώστα, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὡς πού νὰ λησμονήσῃς ἔ;

Πῶς ξέρεи νὰ δουλεύῃ ἡ μοῖρα ὅταν τάξῃ τὸν σκοπὸ της!... Ἡ ὑπρέτρια μπῆκε κείνη τῆ στιγμὴ ἀκριβῶς στὸ δωμάτιο πού συνωμιλοῦσαν, φορτωμένη μὲ μιὰ πελώρια λύρα φτειασμένη ἀπὸ κατάλευκα λουλούδια. Ἦταν τὸ τελευ-

ταίιο καθυστερημένο δῶρο πού ἐλάβαινε ἡ Μπεττίνα γιὰ τὰ γεννεθλιά της. Μιὰ κάρτα τὸ συνώδευε. Ἡ Μπεττίνα τὴν πῆρε κι' ἐδιάβασε γραμμένο μὲ μολύβι τὸ ὄνομα: Βιζυηνός. 1936

—Βλέπεις, Βίτω; Ὁ ποιητὴς δὲν μὲ ἐλπισμόνησε! Κι' ἐγὼ νὰ λησμονήσῃς;

Τὰ δάκρυα δὲν τὴν ἄφησαν νὰ πῆ περισσότερα. Πόσον ἄδικα ἐπέμειναν καὶ ὁ Ζαλοκώστας καὶ ἡ ἀδελφὴ του γιὰ νὰ τὴν μεταπείσουν. Ἡ ἀρνησις της ἦταν ἀκλόνητη. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μέρες, ὁ φούγγ ἐφευγε μόνος του γιὰ τὴν Γερμανία, παίρνοντας μαζί του κι' αὐτὸς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ζαμάρας, τὴν πίκρα ἑνὸς ἀτυχοῦ ἔρωτα...

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ γιορτὴ τῶν γεννεθλιῶν τῆς Μπεττίνας δὲν ἠμπόρεσε νὰ ζωηρέψῃ. Ἐπῆρε ἓνα θλιβερόν κατήφορο, ὡς πού διαλύθη σιγὰ-σιγὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς συντροφιάς καὶ ἀπέμειναν μόνον ὅσοι ἐπρόκειτο νὰ παρουν μέρος στὸ βραδυνὸ γεῦμα. Ἦσαν οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας καὶ οἱ πιὸ ἀγαπημένες φίλες τῆς Μπεττίνας καὶ ἡ συντροφία τους τὴν ἔκαμε νὰ ξαναύρῃ σιγὰ-σιγὰ κάποια ψυχικὴ ἡρεμία. Καὶ λίγο ἀργότερα, ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, τὴν ψυχικὴ ἡρεμία διαδέχθηκε ἐπὶ τέλους σχετικὴ εὐδιαισθησία, ὡστε νὰ προσφερθῆ ἡ Μπεττίνα νὰ χαρίσῃ στὴ συντροφία της καὶ λίγη ὥρα πραγματικῆς μουσικῆς ἀπολαύσεως, παίζοντας ἡ ἴδια στὸ πιάνο μὲ τὴ θεία τέχνη της. Στὸ τέλος, ὅπως ἐσυνηθίζετο τότε, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνοιχθοῦν καὶ οἱ «σουρπρίζ» πού εἶχαν σταλῆ μαζί μὲ ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα στὴν Μπεττίνα.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.